

Kázeň z ev. Služieb Božích so spovedou a VP V Bratislave (Nový kostol), Posledná NE po Zjavení, 6. 2. 2022, 18.00; ES 341, 603, 298, A 71, Ž 1; téma: **Premenenie**

Lukáš 9, 28 – 36: „²⁸ Asi o osem dní po týchto rečiach vzal so sebou Petra, Jána a Jakuba a vystúpil na vrch modliť sa.²⁹ Keď sa modlil, premenila sa Mu tvár a odev zaskvel sa Mu bielobou.³⁰ A hľa, zhovárali sa s Ním dvaja mužovia: Mojžiš a Eliáš,³¹ a zjavení v sláve, hovorili o Jeho smrti, ktorú mal podstúpiť v Jeruzaleme.³² No Petra a tých, čo boli s Ním, premohol spánok, a keď sa prebudili, videli Jeho slávu a tých dvoch mužov, ktorí stáli s Ním.³³ Keď títo odchádzali od Neho, povedal Peter Ježišovi: Majstre, dobre nám je tu. Urobme tri stánky: jeden Tebe, jeden Mojžišovi, jeden Eliášovi; nevedel totiž, čo hovorí.³⁴ Keď toto hovoril, povstal oblak a zastrel ich. A báli sa, keď vchádzali do oblaku.³⁵ A z oblaku zaznel hlas: Toto je môj vyvolený Syn; Jeho poslúchajte.³⁶ Keď hlas ešte znel, spozorovali, že Ježiš je sám. A oni zmĺkli a v tých dňoch nepovedali nikomu ani slovo o tom, čo videli.“

Milí bratia a milé sestry!

Kto z nás niekedy nepociťuje **nostalgiu**? Nostalgiu za okamihmi života, v ktorých zažili silné veci. Za momentmi, keď sa zdalo, že sa zastavil čas a my by sme tieto chvíle predĺžiť na neurčito?

Možno to bol **vydarený výlet alebo dovolenka**, na ktorej prebehlo všetko perfektne. Úplne sme zabudli na svoje starosti. Atmosféra bola skvelá. Videli sme krásne, nepoznané veci.

Alebo na šlo o momenty, keď sme znovu intenzívne zažili, **aké sila je v spoločenstve rodiny, bratov a sestier vo viere**, aké mocné je **nefalšované priateľstvo**.

Alebo **prvá láska, či prvé roky nášho manželstva**. Radosť z blízkosti a narodenia dieťaťa.

Alebo **naša mladosť**. Boli sme zdraví, mali sme priateľov, veľa aktivít. A teraz možno trpíme chorobou alebo osamelosťou. Kto by vtedy nespomínal na minulé krásne časy?

Nostalgia sa prejavuje aj v náboženskej oblasti. A nie je to náhoda, pretože v minulosti sme zažili silné, ba rozhodujúce duchovné momenty. Ak sme dnes tu, tak zrejme aj preto, že v minulosti našu vieru poznačili rôzne skúsenosti.

Možno **cirkevný zbor**, v ktorom sme sa cítili obklopení láskou a motivovaní k dobrému. Ľudia boli ochotní prijať zodpovednosť a zároveň sa im dostávalo mnoho duchovného bohatstva.

Možno to bolo **spoločenstvo mládeže**, kde sme zažili veľa dobrodružstiev a dostali veľa duchovných podnetov.

Alebo kázeň, vysvetlenie biblickej témy, ktoré sa nás dotklo a nasmerovalo náš život ku Kristovi.

Možno **tábor, konferencia**, kde sa človek cítil živý vo viere. Viera sa zdala byť veľká, ako keď učenici videli Krista v Jeho sláve, keď *sa Mu premenila tvár a odev sa Mu zaskvel bielobou*.

Jedného dňa sme sa však museli vrátiť „z vrchu premenenia“ dolu – na planinu.

Možno dnes naša viera nedosahuje rozprávkové výšky. Stále veríme, ale nič mimoriadne sa nedeje. Niekedy nás od nej dokonca odvádzajú udalosti: choroba, ktorá nám vezme všetku energiu. Strata, ktorá nás zanechá prázdnych a bez perspektív. Alebo na druhej strane úspechy, bohatstvo, príležitosti na realizáciu, ktoré falošne našepkávajú, že si vystačíme sami, aj bez Boha.

Povieme si: Keby sme tak mohli vidieť Krista v celej Jeho sile, ako obnovuje situáciu nášho pokorenia, ako sníma bremená, ktoré nás ťazia! Keby sa Ježiš konečne prejavil Pán – ako nadradený všetkému, čo v tomto svete zažívame!

No On to nerobí. Už nie je vo fantastickom zážitku, ktorý nás poznačil, keď sme boli mladí. Život sa stal rutinou.

Kde je teraz Ježiš? Kam išiel po premenení?

Pred odpoveďou na túto otázku je potrebné objasniť význam pojmu premenenie.

1) PREMENENIE NÁS predovšetkým POZDVIHUJE. Posúva nás na inú úroveň záujmu. Je to podobné ako pri niektorých depresívnych pacientoch. Vidia všetko čierne. No po liečbe, hoci riešia tie isté problémy, sú schopní pozeráť sa na svet inak. Už nevnímajú každú malú starosť ako katastrofu, ktorá zatemňuje celý obraz, ktorá ich zahlcuje a vedie do slepej uličky. Nie, teraz sa dokážu odpútať, vzdialiť od svojich problémov, vnímať ich z odstupu.

2) PREMENENIE PRINÁŠA NEBESKÉ SVETLO, ktoré odhaľuje odpovede na naše otázky a ponúka nám vyšší potenciál.

Obomi spomenutými významami premenenie ohlasuje údel, ktorý nás čaká. Niekedy určité udalosti, zážitky, ktoré zmenia náš život, mimoriadne naplnenia signalizujú, že hmla tejto zeme nie je naším posledným domovom, ale sme povolani byť pozdvihnutí a osvietení nebeským svetlom. Tieto chvíle sú však krátke. Rýchlo miznú ako oslávený Kristus po premenení. Musíme sa vrátiť z vrchu premenia na zem, do údolí a tam čeliť každodenným starostiam.

Kde je teda Ježiš? – Už to nie je minulosť. Už to nie je v krásnych zážitkoch, ktoré sme kedysi mali. Nie, už tam nie je. Tieto nádherné chvíle môžu slúžiť ako orientačný bod a dodať odvahy. Ale Ježiš tam už nie je.

Premenu možno do istej miery prirovnať k vzrušujúcim okamihom detstva. Sú dôležité. Psychológovia tvrdia, že **detstvo, v ktorom sme boli milovaní, v ktorom sme sa mohli oprieť o pevné záchytné body, v ktorom sme si mohli vybudovať vnútornú sebadôveru, je určujúce pre náš ďalší život.** Naše detstvo je však už za nami. Ak si dnes vážime život, robíme to iným spôsobom, ako nostalgickým spomínaním na detstvo.

Po premenení Ježiš vo svojej sláve a majestáte zmizne. Nie je však neprítomný. Zostáva po boku svojich učeníkov. Vracia sa dolu, aby spolu s nimi čelil krutej realite tohto sveta.

Ježiš je nám bližšie, ako si myslíme. V banalite každodenného života, v našich vzostupoch a pádoch máme niekedy pocit, že je neprítomný. Ale je tu. Je po našom boku a vždy bude.

Keď prechádzame „hmlou“, nepredstavujme si, že nás Ježiš opúšťa. Nie, jednoducho **žijeme v krajine, ktorá je často plná hmly a temnoty.** Ale práve v tomto svete Ježiš zostáva po našom boku, aby nám pomohol čeliť skúškam a napredovať uprostred prekážok. **Hľadajme, kde je Ježiš v udalostiach, ktoré prežívame.**

Jednou z nich môže byť **choroba.** Často sa v nej sťažujeme na veľa vecí. Prechádzať chorobou, ktorej koniec je v nedohľadne, je určite veľmi náročné. A predsa, aj v chorobe sú záblesky, sľubné stopy nádeje, ktorá sa otvára. Alebo ľudia, ktorých sme nečakali a ktorých láska a modlitby nás obklopujú.

Častou udalosťou je **osamelosť.** Niekedy býva až skľučujúca. Zároveň nás uvádza do pohybu. Znižuje určité bariéry a ničí predsudky. Podnecuje nás osloviť druhých. Ukazuje nám, že to zložitú, čo

zažívame, nie je neodvratiteľný osud, ale že Pán Ježiš nás podporuje pri získavaní priateľstva, spoločenstva, ktoré potrebujeme.

K bytostným skúsenostiam patrí aj **zlyhanie**. Nemôžeme nad ním len tak mávnuť rukou, akoby sa nestalo. Zároveň nám umožňuje spomenúť si na naše úspechy, pozitívne udalosti, ktoré sa stali a ktoré potvrdzujú, že naše neúspechy nie sú všetko. **Bez ohľadu na to, aké hlboko sme klesli, či aké ťažké môžu byť rany údely života, Kristus je tu, aby nás pozdvihol a viedol k novým horizontom. Večera Pánova nám to vždy nanovo zvestuje.**

Keď sa pozrieme na to, čo sa stalo po premenení, nemôžeme povedať, že sa nič nestalo. Naopak, **v Ježišovej službe sa odohrali rozhodujúce kroky, vykonal dôležité zázraky, povedal zásadné podobenstvá, ako napríklad o milosrdnom Samaritánovi. Jeho cesta, ktorou dobrovoľne kráčal pre naše spasenie, bola vyznačená ukrižovaním a zmŕtvychvstaním.**

Keď významní ľudia, ako Martin Luther King, Matka Tereza alebo Desmond Tutu utrpeli neúspech, nebolo to pre nich všetko. Naopak, Kristus im nebol nikdy taký prítomný, takí blízky, ako v časoch, keď **tkp. kráčali púšťou**. Stačí si prečítať ich životopisy, aby sme sa o tom presvedčili.

Ani tí, ktorí zomreli vo viere, neprestávajú žiariť. Myslím tu nielen na veľké postavy

dejín, ale aj na naše skromné babičky, starých otcov, krstných rodičov, farárov, priateľov, ktorí nás oslovili, svetlo viery ktorých nám svieti, hoci tu už telesne nie sú.

V HMLE ŽIVOTA NIKDY NIE SME SAMI. KRISTUS JE PO NAŠOM BOKU. Už tu nie je, ako to bolo v nádherných časoch, ktoré sme kedysi poznali. Avšak **je prítomný. On je s nami v našich chorobách, neúspechoch, ťažkostiach, v našej každodennej rutine.** Preto nehľadajme, kde bolo Jeho požehnanie predtým, ale kde je teraz.

Položme si otázku: Ako nám to môže pomôcť v súčasnej situácii? Je problém, s ktorým sa stretávam, koncom všetkého, alebo jeho riešenie trvá dlhšie, než som si vtedy myslel?

Zničí ma moja choroba úplne, alebo sa s ňou naučím žiť? Zničí ma moja choroba celkom, alebo ma naučenie sa žiť s ňou privedie k ďalšiemu duchovnému bohatstvu? – Bližšie k Pánovi.

Nemá toto trápenie vôbec zmysel, alebo osvetľuje aj podstatné veci, o ktorých som doteraz nevedel?

HĽADAJME, KDE JE PÁN JEŽIŠ TERAZ. PRETOŽE ON JE PRI NÁS A ZNOVA NÁM HOVORÍ: NEOHLIADAJTE SA, SOM TU S VAMI A PRE VÁS. Večera Pánova nám dosvedčuje. Amen.

Použitím myšlienok Daniela Gnaejiho: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)